

der skærmer om Landet paa Forstrand og paa Strandbredden, er ingenlunde altid det samme Materiale. Der er mange Steder ved den aabne Kyst, hvor det derfor vilde være heldigt, om Kystkommissionerne kunde udøve et Skøn over, hvorvidt og i hvilket Omfang der foruden paa Forstranden ogsaa skal fredes paa selve Strandbredden. Naar man fra Flertallets Side mener, at Loven vil blive svækket ved at følge Mindretallet, kan jeg ikke være enig i den Betragtning. Kun ud fra den Forudsætning, at man ikke har den nødvendige Tillid til Kystkommissionerne, kan dette være rigtigt. Det er min Overbevisning, at man ikke ved Lovbestemmelser kan sige, paa hvilke Steder og hvorledes der skal fredes paa de forskellige Kyster. Det har man ogsaa erkendt fra Tingets Side ved at lægge denne Sag i Kystkommissionernes Haand.

Jeg maa derfor fraraade at vedtage Flertallets Ændringsforslag og tilraade Tinget at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er oversendt fra Landstinget til dette Ting.

Sigvald Olsen: I Tilslutning til den ærede Ordfører for Flertallet skal jeg tilraade at sende dette Lovforslag tilbage i den Form, hvori det blev vedtaget her ved 3die Behandling. Jeg finder Anledning til at udtale min Forbavelse over, at det er lykkedes et Mindretal i Landstinget at faa dette Lovforslag forandret saaledes, at der nu sandsynligvis ikke bliver noget ud af det i Aar, saa meget mere som der i Landstinget, baade i Udvalget og i dets Mindretal, findes Mænd, der have været med til Mødets Afholdelse, hvor der i varmtfulte Ord er talt om at værne den Smule Fædreland, vi endnu have tilbage, og om at gøre Ofre for, at Havet ikke skal rive for meget bort ved vore Kyster. Men naar det kommer til Stykket, naar det endelig staar paa, at de Herrer Godsejere selv kunne komme til at afgive noget af det, der er deres, viser det sig, hvorledes de se paa Sagen. Det er ret interessant at se den Udvalgsbetænkning, der er afgiven af Landstinget, hvor det med tydelige Ord siges, at naar de gaa imod Folketingets Affattelse, er Grunden den, at man ikke bør lægge dem Hindringer i Vejen for at tage noget af den Fortjeneste, de tidligere have haft ved at kunne sælge bort af det, der laa paa Strandbredden. Det forekommer mig, siger jeg, at være ret betegnende.

Det er de Herrer deroppe, der nu

have gjort deres til ved dette Ændringsforslag at forpurre Lovens Vedtagelse. At det ærede Medlem for Møen (Emil Petersen) er Tilhænger af dette Ændringsforslag, kan jeg forstaa fra det Standpunkt, han har hævdet herved. Det gør han dels vel paa Grund af lokale Forhold og dels vel, fordi han ser med andre Øjne paa Godsejernes Krav, end jeg gør i dette Tilfælde. Jeg kan kun sige, at det forekommer mig rigtigst, saaledes som den ærede Ordfører har udtalt, at vi fastholde Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det sidst blev vedtaget her i Tinget. Dette anbefaler jeg.

Svendsen: Jeg kan ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem, der nu satte sig, vil give det Udseende af, at der her er Tale om Godsejerinteresser. Det ærede Medlem maa dog vide, at det ikke alene er Gods ejere, der ere Ejere af Kyststrækninger, men at der trindt omkring er mangfoldige Mennesker, der eje Land ned til Kysterne, selvfølgelig hver for sig i forholdsvis lille Maalestok. Der er altsaa ogsaa adskillige Smaakaarsfolk, som komme i Betragtning ved dette Forslag. Jeg kan ikke forstaa, at den ærede Ordfører vilde hævde, at saafremt vi vedtage Forslaget, som det nu er tilsendt os fra det andet Ting, er det en Forringelse med Hensyn til Fredningen af vore Kyster. Dermed har altsaa den ærede Ordfører givet til Kende, at idet vi vedtage et Lovforslag, der lægger Spørgsmaalet om Kystfredning i Kommissionernes Hænder — det er jo dem, der skulle bestemme, om det er nødvendigt at frede en eller anden Kyststrækning, og i hvilken Udstrækning —, sige vi tillige, at vi ikke have Tillid til disse Kommissioner, vi kunne alligevel ikke overlade til dem at bestemme, i hvilken Udstrækning Kystfredning skal finde Sted. Jeg synes, det er en underlig Behandling at give de Kommissioner, vi ville nedsætte, at man paa Forhaand siger: Vi have ingen Tillid til, at de kunne varetage disse Interesser paa bedste Maade, og derfor sætte vi den Bestemmelse ind i Loven, at selv om den paagældende Kommission vil erklære det for fuldstændig unyttigt og unødvendigt at berøve en privat Mand sin Ejendomsret, skal den dog med Loven i Haanden sige til ham: Du maa ikke disponere over din Ejendom paa det og det Sted, selv om der ingen Skade kan ske derved, thi det har Lovgivningsmagten bestemt. Jeg kan ikke stemme for at give de Kommissioner, der skulle nedsættes, et saadant Mistillids-